

Opinia
do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym
oraz niektórych innych ustaw
(druk nr 1332)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw zmierza do uporządkowania przepisów regulujących kwestie związane z przejazdem pojazdów nienormatywnych po drogach publicznych.

W aktualnym stanie prawnym zasady udzielania zezwoleń na ruch pojazdów nienormatywnych, rodzaje tych zezwoleń, organy właściwe do ich wydawania oraz pojazdy zwolnione od obowiązku uzyskania zezwolenia określa art. 64 Prawa o ruchu drogowym.

Tryb i warunki wydawania zezwoleń normuje rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazd pojazdów nienormatywnych, natomiast opłaty za przejazdy po drogach publicznych pojazdu nienormatywnego i kary za przejazd po drogach publicznych bez zezwolenia określa ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

W opiniowanej ustawie zaproponowano przeniesienie przepisów dotyczących opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdów nienormatywnych oraz kar za przejazd bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu, z ustawy o drogach publicznych do ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Aby regulacja taka była kompleksowa, do Prawa o ruchu drogowym przeniesiono definicję pojęcia "pojazd nienormatywny" oraz wyjaśniono związane z nim określenia "pilot" oraz "ładunek niepodzielny".

W myśl art. 2 pkt 35a (art. 1 pkt 1 lit. a noweli), pojazd nienormatywny, to pojazd lub zespół pojazdów, którego naciski osi wraz z ładunkiem lub bez ładunku są większe od dopuszczalnych, przewidzianych dla danej drogi w przepisach o drogach publicznych, lub

którego wymiary lub rzeczywista masa całkowita wraz z ładunkiem lub bez niego są większe od dopuszczalnych, przewidzianych w Prawie o ruchu drogowym.

Ustawa dokonuje zmiany w podziale kompetencji w zakresie wydawania zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego, pozostawiając możliwość ich wydawania przez organy uprawnione dotychczas: starostę, Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad i naczelnika urzędu celnego oraz rozszerza ten katalog o zarządcę drogi oraz prezydenta miasta na prawach powiatu.

Zgodnie z art. 64 Prawa o ruchu drogowym, ruch pojazdu nienormatywnego będzie dozwolony pod warunkiem uzyskania zezwolenia odpowiedniej kategorii, przestrzegania warunków przejazdu w nim określonych, pilotowania przejazdu pojazdu nienormatywnego przez pilota (w przypadku gdy pojazd przekracza określone w ustawie wymiary lub wagę) oraz zachowania szczególnej ostrożności przez kierującego pojazdem.

W ustawie zaproponowano system siedmiu kategorii zezwoleń na przejazd pojazdu nienormatywnego. W art. 64a – 64i dodawanych do ustawy – Prawo o ruchu drogowym określono przesłanki, od których uzależnia się wydawanie poszczególnych zezwoleń, organy właściwe do ich wydawania oraz wysokość opłat za udzielenie zezwolenia.

Szczegółowe parametry pojazdów nienormatywnych, dla których wymaga się uzyskania zezwolenia danej kategorii oraz wykaz dróg po których mogą się poruszać zawiera załącznik do ustawy.

W rozdziale 4 dodanym do działu V Prawa o ruchu drogowym określono kary pieniężne za przejazd pojazdów nienormatywnych bez zezwolenia lub niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu.

Decyzję administracyjną o nałożeniu kary pieniężnej wydawać będzie właściwy ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli organ Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Straży Granicznej, Służby Celnej lub zarządca drogi.

Kara pieniężna obciąża podmiot wykonujący przejazd albo inne czynności związane z przewozem drogowym. Obowiązani do uiszczenia kary mogą być w szczególności organizator transportu, nadawca, odbiorca, załadowca lub spedytor, jeżeli okoliczności lub dowody wskazują, że mieli oni wpływ lub godzili się na przejazd bez zezwolenia albo niezgodnie z jego warunkami.

W przypadku gdy podczas kontroli okaże się, że podmiot wykonujący przejazd ma siedzibę w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową o wzajemnej egzekucji kar pieniężnych, kontrolujący pobierze od niego kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa uchwalona przez Sejm na 98. posiedzeniu w dniu 18 sierpnia br. pochodziła z przedłożenia rządowego. Ustawą zajmowała się w Sejmie Komisja Infrastruktury, która powołała do jej rozpatrzenia podkomisję.

W trakcie drugiego czytania do projektu nie zgłoszono poprawek, w związku z czym niezwłocznie przystąpiono do trzeciego czytania.

Posłowie uchwalili ustawę przy 407 głosach za, 1 głosie przeciw i 6 wstrzymujących się.

Ustawa nie budzi zastrzeżeń legislacyjnych.

Maciej Telec
Główny legislator